

σιμοποιούμενον πρὸς ἐπάλειψιν τοῦ προσώπου ἀσθενοῦς τινος Σαμοθρ. 3) Τεμάχιον τοῦ περιβλήματος τὸ ὁποῖον φορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς κατὰ τὰ ἐγκαίνια ναοῦ ἢ τεμάχιον βάμβακος διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπεσπόμενον ἱερὰν εἰκόνα ὡς θεραπευτικὸν ἢ προφυλακτικὸν ἀπὸ νόσων Θράκ. (Αἰν.)

ἀπομύρωμα τό, ἀμάρτ. ἀπουμύρωμα Λέσβ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπομύρωμα, περὶ οὗ ἰδ. ΙΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνῶν 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 119 κέξ.

Τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπλύθη τὸ ἅγιον ποτήριον μετὰ τὴν λειτουργίαν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἀπο-νιμμα, ἀπόπλυμα. Πβ. ἀποκατηλίσμα.

ἀπομυρώνω Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ. Πλατάν.) Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπομυρῶ (διάφορος γραφή παρὰ Προδρόμ. 3,340 d καὶ ἐν Γαδάρ. διηγ. στ. 209, ἔκδ. G Wagner σ. 130).

1) Χρίω κατὰ τὸν ἐνταφιασμόν τὰ μέλη τοῦ νεκροῦ δι' ἐλαίου καὶ χύνω ἐπ' αὐτοῦ οἶνον καὶ ἔλαιον Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ. Πλατάν.) 2) Ἐξορκίζω τινὰ εἰς τὸ ἅγιον αὐτοῦ μύρον Κρήτ.: Ἀπομυρώνω σε. 3) Τελειώνω τὸ μύρωμα Λεξ. Αἰν. κ.ά. 4) Ἀλείφω διὰ μύρου Κρήτ. (Βιάνν.): Ἀπομυρώνομαι σε, πρικὺν βλοητό (ἐπὶ βδ. βλοητό=ἐρεθισμός τῆς ρινὸς ἢ τῶν ὀδόντων ἢ τῶν ὀφθαλμῶν).

ἀπομύσσομαι Ἰκαρ. ἰομύσσομαι Ρόδ. ἰομύττομαι Ρόδ. ἀπομύχτομαι Ἰκαρ. Ἀόρ. ἀπομύχτηκα Χίος (Κουρούν.) Προστ. ἀπομύξον Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀπομύσσομαι.

Ἐκβάλλω τὴν μύξαν, καθαρίζω τὴν ρῖνα ἐνθ' ἄν.: Ἐπομύχτηκα μετὰ τὸ μαντήλι Ρόδ. ἰομύχτου, βρε μύξη! αὐτόθ. Συνών. ξεμυξιάζομαι (ἰδ. ξεμυξιάζω), ξεμυξίζομαι (ἰδ. ξεμυξίζω).

ἀπομυτίζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) ἀπομυτίζω Κάρπ. ἀπομυτάω Λευκ. ἰομυτίζω Τήλ. ἰημυτίζω Αἰασκαράτ. Ποιήμ. 32

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

1) Ἀποκόπτω τὸ ἀπόκαυμα τῆς θρυαλλίδος Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.): Ἀπομυτίζον τὸ λυχνάριν. 2) Καταρρίπτω τινὰ προύμυτα, πρηνηδὸν Λευκ.: Ἀσμ.

Ἀπ' τὰ μαλλιά μ' ἐτσάκωσε, 'ς τὴ γῆς μ' ἀπομυτάει.

3) Καταβάλλω μεγάλην προσπάθειαν Αἰασκαράτ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Κε ὁ πρόεδρος χωρὶς ἄλλο νὰ μιλήσῃ

ἰημυτίζει νὰν τὴν ἀποστηθίσῃ.

Συνών. προμυτίζω. 4) Ἐπιπλήττω, ἀποδοκιμάζω Κάρπ. Τήλ.: Ἀσμ.

Γιὰ σέ μ' ἀπομυτίζουσι, γιὰ σέ μ' ἀποκουττοῦσιν, γιὰ σένα μέσ' 'ς τὸ σπῖτι μας δὲ θέλουν νὰ μὲ 'οὔσιν

(ἰδοῦσι) Κάρπ.

ἀπόμυτο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Ἡ κορυφή τοῦ βλαστήματος, ἰδίᾳ τοῦ καπνοῦ.

ἀπομώρα ἢ, ἀμάρτ. ἀπουμώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ἰπουμώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ἰπουμέρα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω ὡς καὶ λερώνω - λέρα, γνωρίζω - γνώρακτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ1,76 κέξ.

1) Ἀπομώρανσις. Συνών. ἀπομώρεια. 2) Σιωπή.

ἀπομωραίνω Ἡπ. Κέρκ. ἀπομωραίνω Πελοπ. (Λακων.) ἀπουμωραίνω Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Μακεδ. Σκόπ. ἰπομωραίνω Μέγαρ. Μέσ. ἀπομωραίνουμι Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπουμωραίνουμι Σαμοθρ.

Τὸ μεσν. ἀπομωραίνω.

1) Καθιστῶ τινὰ μωρόν, κάμνω τινὰ νὰ πάθῃ νωθρότητα σκέψεως, ἀποχαύνωσιν ἐνθ' ἄν.: Μ' ἀπομώρανε ὁ Θεὸς καὶ δὲν τὸ κατάλαβα Ἡπ. Θὰ τοὺν πιάκουν καὶ θὰ τοὺν ἀπομωράνουν 'ς τοὺν ξύλον Μακεδ. Καὶ μέσ. σκοτίζομαι, πάσχω νωθρότητα σκέψεως, καθίσταμαι ἀνόητος ἐνθ' ἄν.: Ἀπουμωράθ' κι ἐνθ' ἔτριχι νὰ γλυτώσ' τοῦ πιδὶ ποῦ ἤθιλι νὰ τοῦ πατήσ' τοῦ ἄλουγου Αἰν. Δὲν ξέρουν πῶς ἀπουμωράθ' κα κι δὲν πῆρα τοῦ λάδι μ' 'ς τοὺν κιστό τ' Αἰτωλ. Ἀπουμωραίνουσι οὐ ἀνθροπονους καμπόσις φουρὲς κι δὲν ξέρ' τί κάθ' αὐτόθ. Καταλάγιασε τῶρα, βρέ, ἰπομωράθης πλέας; Μέγαρ. Μετοχ. ἀπομωραμένος = ἀπηλιθιωμένος. Συνών. ξεμωραμένος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κυνοσόφ. (ἔκδ. R Hercher ἐν Αἰλιαν. 2, 590) «κύνα λυττῶντα οὕτως γνώση· πρῶτον μὲν ἴσταται ἀπομεμωραμένος». Συνών. ἀπομωρώνω. 2) Ἐπὶ ἐτοιμοθανάτου, εὐρίσκομαι εἰς κωματώδη κατάστασιν Πελοπ. (Ἀδριανούπ.): Ἀπομωράθηκε, δὲ ζῇ.

ἀπομωραμάρα ἢ, Ἡπ. ἀπουμωραμάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπομωραμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άρα.

Ἀπομώρανσις, ἀποχαύνωσις ἐνθ' ἄν.: Τὰ πρόβατα τὰ πιάθ' ἀπουμωραμάρα κι δὲν κουνιῶντι ἀπ' τοὺν τόπον τους Αἰτωλ. Συνών. ἀπομώρα 1, ἀπομωραμὸς, ἀπομώρασι, ἀπομώρεια, ἀπομωρίλα 1, ἀπομωροσύνη, ἀπομώρωμα, ἀπομωρωμὸς, ἀπομώρωσι, χαζωμάρα.

ἀπομωραμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀπουμωραμὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.: Μ' ἐπιασι ἕνας ἀπουμωραμὸς κι δὲν ξέρουν τί νὰ κάμουν.

ἀπομώρασι ἢ, Ζάκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.: Ἀπομώρασι θεϊκειά (ἀπομώρανσις ἔχουσα ὡς ἀποτέλεσμα σπουδαῖον σφάλμα).

ἀπομώρεια ἢ, Ἡπ. Πελοπ. (Λακων.) κ.ά. ἰπομώρια Ἡπ. ἀπουμώρια Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπομωρία Βιθυν. ἀπουμωρία Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀπομωρία Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμωρος.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μ' ἐπιασε - μῶρθε μὲ ἀπομώρια Ἡπ. Τί ἀπουμωρία οἱ κόλλ' σι κι δὲν ἔτριχισ νὰ μὲ ξιφουρτώσ' Αἰν. Ὁ Θεὸς τῶδε κε μὲν ἀπομώρια καὶ περπατεῖ σὰ χαμένος Ἡπ. Τοὺν ἐπιασ' ἢ ἀπομώρια Ζαγόρ. Μ' ἔχ' πιάσ' μὲ ἀπομώρια π' δὲν μπουρῶ νὰ κάμουν τίποντα αὐτόθ.

ἀπομωρίζω Κύπρ. (Λεμεσ.) ἰπομωρίζω Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μωρός, δι' ὃ ἰδ. μωρός.

1) Ἀπασχολῶ εὐαρέστως, καταπραύνω, ἐπὶ τῶν βρεφῶν: ἰπομώρις ἕνα κοῦρὶν τὸ μωρὸν τθαῖ ἔρχομαι εὐτύς. Μὲν μὲ γυρεύκης, γιὰ τὴν ἰπομωρίζω τὸ μωρόν. 2) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀπασχολοῦμαι περὶ μικρόν τι εὐαρέστως, περνώ τὴν ὥραν μου: Ἐλα πόψε τδεῖ κοντά μου νὰ ἰπομωρίσωμεν κομμάτιν. Παίζομεν χαρὰ νὰ ἰπομωρίσωμεν. Ἐλα νὰ ἰπομωριστοῦμεν μὲ κανέναν ὅσον νὰ τοιμαστῇ τὸ φαεῖν.

ἀπομωρίλα ἢ, Πελοπ. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμωρος καὶ τῆς καταλ. - ίλα.

1) Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Εἶχα μὲ ἀπομωρίλα ποῦ δὲν κατάλαβαινα τί μοῦ ἔλεγε Κορινθ. Ἀπο-

μωρίλα τὸν ἔχει πιάσει καὶ δὲ βλέπει 'ς τὸ δρόμο Μάν. Ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη μ' ἔχει πιάσει ἀπομωρίλα αὐτόθι. **2)** Τάσις πρὸς ὕπνον, ὑπνηλία Πελοπν. (Κορινθ.): Ἀπομωρίλα σ' ἔπιασε κι ὅλο κοιμᾶσαι; Ρίξε λίγο νερὸ 'ς τὰ μούτρα σου νὰ σοῦ φύγη ἡ ἀπομωρίλα.

ἀπομώρισι ἡ, ἀμάρτ. 'πομώρισι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρίζω.

Εὐάρεστος ἀπασχόλησις τῶν μικρῶν παιδίων. Συνών. ἀπομώρισμα.

ἀπομώρισμα τό, ἀμάρτ. 'πομώρισμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρίζω.

Ἀπομώρισι, ὁ ἰδ.: Τούτ' ἡ κωπελ-λούδα γιὰ 'πομώρισμαν 'ἐν τὴν ἔδει.

ἀπόμωρος ἐπίθ. Μακεδ. (Καστορ.) 'πόμουρος Εὐβ. (Ὁρ. κ.ά.) ἀπόμωρον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. μωρός.

1) Πολὺ μωρός, μωρότατος Μακεδ. (Καστορ.) **2)** Ὁ κάπως νωθρὸς τὸν νοῦν, ἀφελὴς Εὐβ. (Ὁρ. κ.ά.): 'Πόμουρος ἄθροπος, σωστὴ δουλειὰ δὲν κάμνει. **3)** Οὐδ. οὐσ., τὸ λίαν μικρὸν νήπιον, βρέφος Πόντ. (Κερασ.) Συνών. μωρουδάκι.

ἀπομωροσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀπομουροσύνη Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμωρος.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.

ἀπομώρωμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρώνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.

ἀπομωρωμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρώνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.

ἀπομωρώνω Μακεδ. (Καστορ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπομουρώνω Μακεδ. (Καστορ.) ἀπομουρώνου Μακεδ. (Βλάστ.) Σάμ. 'πομουρώνω Μέγαρ. 'πομουρώνου Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Βλάστ.) Μέσ. ἀπομωρώνομαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.) 'πομουρώνομαι Εὐβ. (Ὁρ.) Μετοχ. ἀπομουρωμένος Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπομωρῶ.

Καθιστῶ τινα μωρόν, κάμνω τινὰ νωθρόν τὸν νοῦν, τὴν σκέψιν ἔνθ' ἄν.: Τὸν ἀπομώρωσε ἡ δουλειὰ Μάν. Ἐπομώρωσέ με ὁ καμὸς Ἀπύρανθ. Τουνὶ 'πομουῖρουσι οὐ Θιὸς Στρόπον. Πῶς 'πομουρώθηκα κι δὲ βγήκα ὅξου! αὐτόθι. Πῶς 'πομουρώθηκα τσαὶ δὲ βῆγα 'ς τὸ γιαιτὸ τσ' ἔχακα τὸ παιδί μου! Ὁρ. Σιτάχτη ἡ ἄμοιρη τσαὶ 'πομουρώθη 'πὸ τὸ φόβο της Μέγαρ. Ἦθελα νὰ τοῦ εἰπῶ καὶ κι ἀπομωρώθηκα (τὰ ἔχασα καὶ ἐσιώπησα) Γέρμ. Ἀπομωρωμένος εἶν' ὁ ἔρρημος Ἀπύρανθ. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι μωρὸς Πελοπν. (Μάν.): Κοίταζε τὸν κόσμον ποῦ περνάγατε κι ἀπομώρωσε ἡ μουρλή. Συνών. ἀπομωραίνω **1**.

ἀπομώρωσι ἡ, Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρώνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ., ἔνθ. ἄν.: Ἀπομώρωσι θεϊκεῖα Κεφαλλ.

ἀπονα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπονος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἄνευ πόνου, ἀνωδύνως Λεξ. Δημητρ.: Ἀπονα μοῦ 'βγαλε ὁ γιαιτὸς τὸ δόντι. **2)** Ἄνευ λύπης, ἀπόνως, ἀσπλάγχχνως σύνηθ.: Ἀπονα φέρεται 'ς τὴ γυναῖκα του - 'ς τοὺς

γονεῖς του - 'ς τὰ παιδιὰ του. Ἀπονα φέρθηκε 'ς τοὺς γέροντας του σύνηθ. || Ἄσμ.

Σῶχω πολλὰ παράπονα, | 'γιατὶ μὸφέρθηκες ἀπονα

Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Συνών. ἀπόνετα.

ἀποναρκώνω λόγ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποναρκῶ.

Ναρκώνω, οἶονεὶ ἀναισθητίζω τινὰ, γοητεύω λόγ. ἐνιαχ.: Τὸ νησί τὸν ἀπομάγευε, τὸν ἀπονάρκωνε ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. **20.** Τὸν ἀπονάρκωσαν γιὰ νὰ τὸν κλέψουν Λεξ. Δημητρ.

ἀπονεγκάζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. 'νεγκάζω, δι' ὁ ἰδ. ἀναγκάζω.

Ἀναπαύω, ἀνακουφίζω τινὰ. Καὶ μέσ. ἀνακουφίζομαι, ἀναπαύομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογαναχτῶ.

ἀπονέγκασμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπονεγκάζω.

Ἀνάπαυσις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογαναχτεμαν.

ἀπονείρι τό, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπ' ὀνειρόν.

Παράδοξόν τι καὶ θαυμασμοῦ ἄξιον.

ἀπονείρου ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπονείρ' Ἡπ. (Πωγών.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπ' ὀνειρόν.

Παραδόξως, ἀπιστεύτως: Μοῦ 'ρθ' ἀπονείρ', ὅταν τ' ἄκουσα (μοῦ ἐφάνη παράδοξον).

ἀπονεκρώνω Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀργυρόπ.) Τήν. κ.ά. Μέσ. ἀπονεκρώνομαι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,183

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπονεκρῶ.

1) Καθιστῶ τινὰ νεκρόν, κάμνω τινὰ νὰ ἀποθάνῃ Εὐβ. (Κονίστρ.) Κύπρ. Πόντ. (Ἀργυρόπ.) — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μὴ πεθερός σου πέθανε μὴ πεθερά σου 'χάθη μίτε 'πὸ τοὺς κοιμάδους σου κἀνένας ἐσκοτώθη, παρὰ ἡ δόλια σασιτισὴ 'τσεῖνη ἀπονεκρώθη

Κονίστρ.

Ἡ μάνα του ἐφύρθηκε τῷ ὁ ἀερρὸς λιώθη

ἀπὸ τὸ φύρμαν τὸ πολ-λὺν χαμαὶ ἀπονεκρώθη

(ἐφύρθηκε = ἐλιποθύμησε, λιώθη = ἐλιγώθη, ἐλιποθύμησε) Κύπρ. — Ποίημ.

Δυνάμωσέ μας, πλάστη μου, γιὰ ν' ἀκουσθῇ 'ς τὴ δύσι

πῶς δὲν ἀπονεκρώθηκε . . . | ἡ δουλεμένη χώρα

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. **β)** Ἐπὶ ἐδωδίμου, ἀποφεύγω τὴν βρωσιν, οἶονεὶ ἀχρηστεύω Τήν.: Δὲ δ' ἀπονεκρώνομε τίποτα (οὐδενὸς τὴν βρωσιν ἀποφεύγομεν). **2)** Ἀμτβ. λαμβάνω τὴν ὄψιν νεκροῦ, πελιδνοῦμαι, ὠχρῶ Κρήτ.: Ἀπὸ τὸ δόνο ἐπονέκρωσε ἡ μούρη σου. || Ἄσμ.

Παπᾶς τὴν εἶδε κ' ἔχασε, διάκως ἀπονεκρώθη

ἀγν. τόπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 291 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «θαμπώνονται τὰ μάτια μου κ' ἡ ὄψ' ἀπονεκρώνει».

ἀπονέκρωσι ἡ, Τήν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπονέκρωσις.

Ἐπὶ ἐδωδίμου, ἀποποίησης: Τοῦ κάμετε ἀπονέκρωσ' (δὲν ἐδέχθητε τὸ προσφερόμενον ἐδωδίμον).

ἀπόνεμα τό, Κρήτ. ἀπόνεσμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπονοῦμαι. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 1557 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Ἐχθρα κατὰ τινας, μνησικακία, ἀπειλή.

